

ARCHEOLOGICKÝ ÚSTAV ČESKOSLOVENSKÉ AKADEMIE VĚD
V BRNĚ

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1980

1980

BRNO 1982

Vít Dohnal, Krajské vlastivědné muzeum Olomouc

V červenci a srpnu 1980 provedlo archeologické oddělení Krajského vlastivědného muzea v Olomouci pátou etapu výzkumu, který byl zahájen v r. 1972. Sondáž se zaměřila na získání dalších poznatků pro konečnou interpretaci zděného obdélníkového půdorysu, který jsme zjistili v letech 1974-1975¹ v prostoru mezi biskupským kostelem sv. Václava a románským palácem. Jak už tehdy bylo zřejmé, musel tento obdélníkový objekt vzniknout po opuštění hřbitova na severní straně kostela a před přeměnou románského paláce na gotický ambit². Předcházející, čtvrtá výzkumná etapa /léto 1979 až březen 1980/ naznačila, že z chronologických důvodů nejpravděpodobnější bude výklad, že obdélníkový půdorys je románského původu stejně jako palác, a že nepjde o uzavřenou budovu, ale o obvod malého obdélníkového dvorku, obklopeného čtyřmi kolmo na sebe navazujícími chodbami³. Otevřená tehdy zůstala otázka funkčního a časového vztahu ke kostelu a k paláci a také, zda všechny čtyři chodby byly postaveny naráz, anebo případně zda tento útvar nevznikal po částech postupným přistavováním jednotlivých chodeb. Jinými slovy šlo o to, máme-li zde ambit románského stáří, či zda zjištěná architektura sloužila jinému účelu.

Pátá etapa přinesla řadu nových zjištění, která podepsaný shrnul ve výkladu, předneseném při jednání odborné komise, konaném za předsednictví ředitele AÚ ČSAV, akademika J. Poulíka dne 23. října 1980⁴. Základní these zmíněného referátu jsou shrnuty v tomto článku.

Ve zkoumané části dómského návrší je nejstarší budovou kostel sv. Václava, vysvěcený r. 1131 a dále palác, o němž se písemné prameny nezmiňují. Kromě těchto dvou objektů se na lokalitě nacházejí další zdi a jejich torza, které jsou předgotického původu, a které dohromady tvoří jeden stavební celek. Patří k němu zeď mezi palácem a západním průčelím kostela, dále obdélníkový půdorys, objevený v letech 1974-1975, a zeď mezi palácem a kostelem, která uzavírá prostor na východní straně a odděluje gotickou křížovou chodbu od nynější jižní /vikářské/ sakristie. Jádro celého komplexu tvoří zmíněný obdélníkový půdorys, jehož vzdálenosti od kostela, paláce i od obou uvedených obvodových zdí jsou téměř shodné. Po - kud se týká západní a východní zdi dochovaného gotického ambitu, zjistili jsme, že s jižní palácovou zdí tyto zdi nejsou provázány, ale obě zdiva oddělují zřetelné svislé stavební spáry. Se severní zdí kostela není provázána východní zeď, oddělující východní chodbu gotického ambitu od vikařské sakristie. Na zá - padní straně se dnes už nedá zjistit, zda zdivo západní zdi mezi palácem a kostelem bylo provázáno se zdívem severní věže, protože původní zdiva byla v době Merettoyovy přestavby kostela odstraněna. S jižní palácovou zdí, jak už bylo řečeno, západní zeď provázána není a má oproti palácové zdi i mělčí základ. Jižní palácová zeď nasedá na podložní skálu, kdežto západní zeď má základ asi o 70 cm výš a v pravěké kul - turní vrstvě. Ze situace je zřejmé, že jak západní tak i východní zeď byly teprve dodatečně postaveny, když už kostelní a palácová budova stály. Objekt, k němuž obě zdi patří a k němuž patří i obdélníkový půdorys by bez sousedního kostela a paláce nebyl uzavřený a je tedy vzhledem k těmto budovám druhotný. Obdélní - níkový půdorys není pozůstatkem budovy, ale je to obvod volného prostoru, který zůstal uprostřed čtyř na sebe kolmých chodeb. Je to dvorek. Chodby byly postaveny naráz, nikoliv postupně, jak lze soudit podle obnažených nároží. Dvě z nich /jihozápadní a severovýchodní/ mají kompaktní zdivo, severozápadní ná - roží je rozděleno svíslou spárou na zeď západní a zeď severní, která je k ní naprosto těsně přiložena bez nejmenších stop po hlíně, která by se zde musela objevit v případě, že by mezi stavbou těchto zdí byl ča - sový interval. Ze spára mezi zdí západní a severní není důsledkem dodatečného postavení západní zdi, ale vysvětlení že je třeba hledat ve stavebním postupu, nejlépe dokládá protějščí, jihozápadní nároží, které má zdivo zcela kompaktní, bez spáry. Poslední nároží, jihovýchodní, se nedochovalo nepochybně následkem toho, že právě v tom místě se několikrát po sobě do gotického ambitu pochovávalo, takže při kopání hro - bových jam zdivo nároží bylo úplně zničeno. Na základě získaných poznatků nelze architekturu mezi kostelem a palácem interpretovat jinak než jako ambit předgotického stáří. Přesnější časové zařazení umožňují pře - devším dochované jeho části. V patře západní chodby byla v jeho vnější /západní/ zdi už v r. 1867 objeve - na dvojitá románská okna, která jsou v literatuře dobře známá jako okna přechodu či galerie, který podle dosavadních představ měl umožňovat spojení mezi palácem a kostelní tribunou. Dalším dokladem románského stáří objeveného ambitu je zazděný dveřní otvor v přízemí východní chodby. Tento vchod propojoval amb - it s další románskou budovou, kterou je nutno, jak dále uvidíme, předpokládat v místě nynějších sakristií. Zazděný otvor byl objeven pod novodobou omítkou na rozhraní mezi prvním a druhým klenebním polem go - tického ambitu /počítáno od jihu/, ve východní zdi východní křížové chodby. Ostění se ve zdivu sice už ne - dochovalo, ale struktura okolního zdiva je románská. Kromě toho je do zazdívky zrušeného průchodu vsa - zena konsola, nesoucí příporu gotické klenby, takže je zřejmé, že vchodu muselo být používáno ještě před vznikem gotického ambitu. Pro datování románského ambitu ještě do 12. století ostatně svědčí i situace, v níž se nacházela olomoucká kapitula na počátku 13. století. Jak známo, ambity u biskupských kostelů mě - ly umožňovat kanovníkům komunikaci mezi kostelem a okolními budovami v době, kdy se kapituly řídily ještě zásadami společného života. Vzhledem k tomu, že na počátku 13. století byl v Olomouci tento způsob opu - štěn, jak na základě listiny z r. 1207⁵ upozornil V. Richter,⁶ musíme vznik románského ambitu položit před toto datum. Při pokusu o jeho přesnější časové zařazení nelze pominout známé přenesení biskupství od staršího biskupského kostela sv. Petra na předhradí k novému kostelu sv. Václava, které je fixováno

listinou datovatelnou, jak se nyní ukazuje, do r. 1141⁷. Vzhledem k tomu, že změna sídla této významné instituce musela být předem po všech stránkách náležitě připravena, je nutno předpokládat, že na počátku čtyřicátých let už musel při nové katedrále existovat alespoň částečně obyvatelný objekt, v němž by bylo možno kapitolu umístit. Je to zřejmě zároveň i časová hranice, od kdy se původně pro reprezentační účely určený palác stává kapitulním domem.

Ostatní poznatky, které jsme získali v průběhu páté etapy, se týkají zaniklé románské budovy mezi kostelem a východním koncem paláce. Budova tvořila jakýsi samostatný trakt, přistavěný k severní zdi kostela v místě nynější jižní /vikařské/ sakristie a pokračující severním směrem až k severní obvodové zdi nynější severní /kanovnické/ sakristie. Toto východní palácové křídlo v důsledku pozdějších přestaveb sice zaniklo, ale některé části jeho obvodových zdí se dosud zachovaly a byly už některými badateli jako románské identifikovány. Počátek cesty, která vedla k objevení zmizelé budovy, znamenal objev K. Reichertové v letech 1948-1949, kdy se po sundání omítky na severní lici kanovnické sakristie ukázalo, že východní úsek uvedeně zdi je románský, a že ve výši prvního patra se nachází zazděné trojdílné románské okno⁸. Pod vlivem tohoto významného zjištění byla opuštěna do té doby obecně uznávaná představa románského paláce na obdélníkovém půdorysu, jak ji na základě průzkumu z 80-tých a 90-tých let minulého století do literatury uvedl A. Prokop⁹. Namísto toho se ujalo přesvědčení, že k paláci patří ještě i románský úsek severní zdi kanovnické sakristie, a že tedy severní obvodová zeď paláce nebyla přímá, ale na východní straně budovy se pravouhle zalamovala a pak pokračovala dál k východu, což působilo dojem, jakoby východní konec paláce měl menší hloubku než konec západní¹⁰. Mylné ztotožnění západního konce kanovnické sakristie a východní části paláce zavedlo nesprávným směrem V. Ríchna, ačkoliv on byl vlastně první, kdo si uvědomil románský původ západní i východní obvodové zdi jižní /vikařské/ sakristie a správně přepokládal, že románská budova na místě nynější vikařské sakristie byla patrová¹¹. Podobně i rekonstrukce palácového půdorysu v práci J. Sokoła - O. Pechové vychází z předpokladu, že severní palácová zeď se zalamuje. Analogicky se počítá s uskočením i jižní zdi paláce, čímž potom se dostávají k představě oboustranně zúžené východní části paláce, kam umísťují třetí palácovou místnost menších rozměrů, od severu osvětlenou trojdílným oknem, objeveným K. Reichertovou¹². Ve studii je správně poukázáno na rozdílné provedení tohoto okna oproti ostatním /nejvýchodnější okno je děleno pilířky, kdežto všechna ostatní mají sloupky/ a zároveň autoři upozorňují na nestejnou úroveň nejvýchodnější okna ve srovnání s ostatními /rozdíl činí 60 cm/. Na základě neověřeného předpokladu, že románský kostel stál v terénu výš než palác /rozdíl odhadují na 130 cm¹³/ vysvětlují rozdílnou úroveň oken tím, že podle jejich názoru měla východní část paláce podlahy výš, aby se vyrovnal výškový rozdíl mezi kostelem a palácem. Na základě provedeného průzkumu zdíva považují východní i západní obvodovou zeď vikařské sakristie za románské. Jejich tvrzení, že tyto zdi jsou provázány se zdí kostelní však neodpovídá skutečnosti.

Naznačené problematice jsme věnovali celkem pět sond. Tři byly umístěny ve východním křídle ambitu: první obnažila základ východní ambitové zdi, počínaje od kostelní zdi až téměř po nynější vchod do sakristie, druhá byla v místě zbořené jižní zdi paláce a třetí v severovýchodním rohu gotického ambitu mezi východní zdi ambitu a severní zdi paláce. První sonda ukázala, že zeď ambitu není propojena s kostelní zdi a to ani v základové, ani v nadzemní části. Do základového zdíva ambitu byl vezděn zdobený fragment z palácového okna, jak lze usuzovat podle stejného způsobu zdobení, což nasvědčuje tomu, že tato zeď je pozdějšího původu než palác; pro přesnější určení časového vztahu zdi k paláci nález však nestačí. Druhou sondou jsme obnažili zbytek jižní, odbourané palácové zdi, k níž byl od jihu přiložen základ západní zdi vikařské sakristie a od severu pak základ jiné zdi, která přetíná východní část paláce v severojižním směru. Tato druhá zeď je v jedné rovině s lici západní zdi vikařské sakristie, takže při pohledu od západu, vzniká dojem, jakoby východní chodba gotického ambitu byla na východě uzavřena jednou zdí. Zmíněná sonda však jasně prokázala, že jde o dva úseky různého stáří. Jižní část /od severní zdi kostela po jižní zeď paláce/ je románského původu a severní část /v šířce paláce/ byla postavena teprve při vzniku gotického ambitu. Tím byl zkrácen románský palác o nejvýchodnější část tak, aby zde nevznikl nežádoucí výklenek v severovýchodním rohu gotické křížové chodby. Tato stavební úprava je dobře patrná v patře paláce, kde v důsledku uzavření východního konce palácového půdorysu bylo přežděno poslední /nejvýchodnější/ dvojdílné okno. V sondě jsme zjistili dvě svislé stavební spáry: jednu mezi jižní palácovou zdí a jižním /románským/ úsekem obvodové zdi gotického ambitu a druhou svislou stavební spáru, která odděluje jižní palácovou zeď od přeždívků palácového prostoru. Rovněž základ obou úseků je rozdílný především tím, že základové zdívo přeždívky víc vynívá před linií nadzemního zdíva než je tomu u zdíva románského. Třetí sonda v severovýchodním rohu gotického ambitu potvrdila, že základové zdívo gotické přeždívky není provázáno se severní zdi románského paláce, a že tedy severní úsek východní obvodové zdi gotického ambitu je skutečně vestavěn do palácového půdorysu až dodatečně. Čtvrtá sonda byla v jihozápadním rohu malého dvorku, tedy mezi východní zdi vikařské sakristie a severní zdi kostela. Naprosto zřetelná stavební spára mezi oběma zdmi nenechává na pochybách, že zeď sakristie je oproti kostelnímu zdívu druhotná. Po slední a nejdůležitější sondě byla na parkánu v rohu mezi východní zdi paláce a severní zdi kanovnické sakristie. Ukázalo se, že severní zeď sakristie, v jejímž patře se nachází trojdílné okno, objevené v letech 1948 - 1949, není provázána se zdí paláce, ale obě zdíva od sebe odděluje nepravidelná, ale naprosto zřetelná spára. Rovněž malta, použitá v sousedních zdech, byla barevně odlišná, jak bylo možno pozorovat v čerstvě vykopané sondě /v palácovém zdívu byla malta světlejší/. I když jeden menší dlouhý kámen severní zdi byl zavázán do zdi východní - vzhledem k nepatrnému objemu tohoto kamene nelze z této skutečnosti vyvodit žádné objektivní závěry - a přesto, že několik vrstev kamene nad úrovní předzákladu uvedené zdi působí přesvědčivě jakoby navzájem svázané - je nutno v komplexním pohledu na vztah obou částí při -

hlédnout k zásadní skutečnosti, že severní zeď sakristie nenavazuje na severovýchodní roh paláce, ale je proti němu uskočena a dále i na skutečnost, že románské okno v severní zdi má jinou úroveň než okna ostatní a je i odchylně provedeno. V tomto smyslu hodnotí D. Líbal zjištěný stav a konstatuje, že "v rozsahu základů byla zřetelně napřed postavena východní zeď paláce a teprve druhotně k ní byly přiloženy základy severní zdi východního křídla objektu /sakristii/"¹⁴. Z hlediska rozčlenění severní fronty románského objektu do dvou celků je zajímavý i rytmus, v němž se na severním průčelí střídají dvojdielná a trojdielná okna. Počítáno od západu jsou to dvě okna dvojité, pak tři trojitá, jedno dvojité a za severovýchodním nárožím paláce potom zas ještě jedno okno trojité, které jak bylo uvedeno, má svoje zvláštnosti. Rozlohu východní románské budovy patrně naznačuje poloha východní zdi vikářské sakristie, v jejímž prodloužení směrem severním leží východní okraj románského úseku severní zdi kanovnické sakristie. Domnívám se, že můžeme prodloužit východní zeď vikářské sakristie až k zmíněnému východnímu okraji románského zdiva v severní zdi kanovnické sakristie, jak to předpokládal V. Richter¹⁵ a rekonstruovat tak celý obvod románské budovy, dodatečně přistavěné mezi východní konec paláce a severní zeď kostela. Budova podle toho byla 21 m dlouhá a zabírala celou šířku nynější vikářské sakristie /10,5 m/ i na ni navazující východní část později vzniklé kanovnické sakristie v šířce 7,5 m. Palác nebyl přístavbou východního křídla ve svém půdorysu nijak dotčen. I nadále měl v patře menší místnost západní se dvěma dvojitými okny k severu a sál se třemi trojdielnými a jedním oknem dvojitým. Teprve při přestavbě areálu na gotický ambit, když palác jako budova zanikl, byl palácový půdorys zkrácen na východním konci postavením tlusté zdi, navazující na líc románské zdi, která uzavírala románský ambit na východě. V patře bylo touto gotickou zdí přezděno nejvýchodnější dvojdielné okno. Východní zeď východní chodby gotického ambitu se tedy rozpadá na úsek románský od kostelní zdi po zbořenou jižní zeď paláce, v délce tří klenebních polí gotického ambitu, jak bylo zjištěno už v r. 1964¹⁶ a úsek gotický v šířce palácového půdorysu. Pokud se vnitřně členění východního křídla týká, nelze za současného stavu dospět ke konkrétnější představě. Můžeme pouze předpokládat, že s největší pravděpodobností budova byla členěna a také, že alespoň na severním konci byla patrová, jak nasvědčuje trojdielné okno v severní zdi nynější kanovnické sakristie. V přízemí bylo možno se z tohoto traktu dostat přímo do kostela průchodem asi v místě nynějších dveří, spojujících vikářskou sakristii se severní lodí kostela.

Ze situace jednoznačně vyplývá, že východní křídlo je mladší než palác a patrně současné s románským ambitem. Z této časové posloupnosti snad lze vyvodit, že podobně jako ambit, i tato budova sloužila kapitule.

Poznámky :

- 1 V. Dohnal, Beendigung der Grabung des Paradieshofes bei der Olmützer Domkirche, PV 1975, Brno 1976, 74-76.
- 2 týž, Mladohradištní pohřebiště na Olomoucku, AR 33, 1981, 262 ad.
- 3 týž, Zpráva z jednání odborné komise, konané 20. března 1980 v Olomouci, na ukončení 4. etapy archeologického výzkumu dómského návrší /areál NKP- Přemyslovský palác/, cyklostylované materiály, rozeslané účastníkům jednání; týž, Výzkum dómského návrší v Olomouci - 4. etapa, PV 1979, Brno 1981, 48.
- 4 Týž, Zpráva o hlavních výsledcích 5. etapy systematického archeologického výzkumu dómského návrší v Olomouci, cyklostylovaný materiál, rozeslaný účastníkům jednání.
- 5 CDM XV, str. 1, č. 1 - CBD II, str. 61, č. 66.
- 6 V. Richter, Raněstředověká Olomouc, Praha - Brno 1959, 87-88.
- 7 CDB I, 116, č. 115; k tomu srv. J. Bistřický, Datování Zdíkovy listiny, in: Mikulovská symposia 1978, Praha 1979, 34-35.
- 8 K. Reichertová, Přemyslovský hrad a předhradí v Olomouci, AR 1, 1949, 63.
- 9 A. Prokop, Die Markgrafschaft Mähren in kunstgeschichtlicher Beziehung I., Wien 1904, 86, obr. 128.
- 10 O. Uhrová, Několik plánů k přestavbám domu v Olomouci, ZPP 9, 1949, plán na str. 85.
- 11 V. Richter, op.c. 95-96, obr. 12.
- 12 J. Sokol - O. Pechová, Příprava stavebních úprav Přemyslovského paláce v Olomouci, ZPP 24, 1964, 166-167.
- 13 Při plošném odkryvu na Rajském dvoře a při sondáži na různých místech v gotickém ambitu se ukázalo, že povrchová hladina z románského období se pohybuje v rozmezí od -30 do -70 cm pod nynější mramorovou dlažbou ambitu. Neopodstatněná je také opačná domněnka, že totiž románská povrchová úroveň byla asi o 75 cm výš než je nynější mramorová dlažba v gotickém ambitu, jak usuzoval A. Rozehnal /1979, 33/ podle polohy gotického portálu, který se nachází v západní /venkovní/ zdi gotického ambitu.
- 14 D. Líbal, Záznam o vyhodnocení 5. etapy archeologického výzkumu NKP- Přemyslovský palác z hlediska stavebně- a umělekohistorického, strojopis expertizy z 22. 10. 1980, pořizeny pro zmíněnou odbornou komisi.
- 15 V. Richter, op. c. 97, obr. 12.
- 16 J. Sokol - O. Pechová, op.c. 164.

Systematické vykopávání na Domaněveské výšce v Olomouci - 5. etapa / Bez. Olomouc/. Práce, které byly provedeny v roce 1980 ze strany Okresního úřadu Olomouc, ukázaly, že se jedná o rektangulární zděnou stavbu, jejíž základy leží pod gotickým křížovým choděm mezi severní zdí biskupského kostela sv. Václava a křížovým choděm, který byl postaven v 12. století. Tato stavba, která byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století, byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století. Tato stavba, která byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století, byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století.

V roce 1980 bylo zjištěno, že se jedná o další rektangulární zděnou stavbu, která byla postavena mezi jižním koncem paláce a kostelem. Tato stavba, která byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století, byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století. Tato stavba, která byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století, byla součástí rozsáhlé rezidence, která byla postavena v 12. století.

STŘEDOVĚKÉ ŽELEZAŘSKÉ PECE V SENIČCE

/okr. Olomouc/

Vít Dohnal, Krajské vlastivědné muzeum Olomouc

/Obr. 15, tab. 2/

V květnu 1980 narazil M. Absolón při kopání studny na zahradě svého domu č. 103 na bok silně propálené kopulovité pece. Lokalita leží v západní části obce a nachází se na mírně k jihu obráceném svahu, asi 40 m od potoka, který protéká nevelikým žlebem, ostře od jihu zařezaným do krajiny jinak ploché. Místo nálezu se nachází na vrstevnici 254 m.

Při výzkumu se ukázalo, že jde o čtyři konstrukčně úplně stejné tavící železářské pece v řadě od Z k V. Pece byly umístěny těsně vedle sebe, s čely obrácenými k J /po svahu/. Vrcholy kopulí byly v hloubce 145-150 cm pod nynější úrovní a byly překryty vrstvou jednotné hnědé nadložní hlíny. Úhrnná délka všech čtyř pecí byla 350 cm. Při stavbě pecí bylo využito mírně svažitého terénu a jednotlivé pece byly vyhloubeny do jakéhosi schodu či lavice, který zde byl v terénu odkopáním země vytvořen. Odpichové otvory ústily do společného předpečního prostoru příkopovitého tvaru, který byl vyplněn černou zemí s drobnými uhlíky a hlavně malými i většími hrudkami škváry. Šířka příkopu se pohybovala kolem 100 cm a jeho nerovné dno bylo jen o několik centimetrů pod spodním okrajem odpichových otvorů, které chránila vždy jakási malá stříška vymodelovaná ze spráše a poněkud vystupující před čelo pece. Světlost odpichových otvorů byla 20-30 x 20 cm. S vlastním tavícím prostorem byl odpichový otvor spojen asi 40 cm dlouhým tunelem s vodorovným dnem. Nístěj měla dno vždy mělce pánevovitě prohnuté. Max. šířka nístěje byla 35 cm, výška 15-25 cm. Shora do nístěje ústila kychta skloněná v úhlu 60° k jihu. Šachta kychty měla kruhový průřez /22 cm/ a směrem nahoru se mírně nálevkovitě rozšiřovala. Stěny šachty byly prostoupeny železými taveninami, takže šachta působila dojmem jakési pevné tlustostěnné roury ze šikma nasazené na nístěj. Těsně nad spodním koncem kychtové šachty do ní ústily v úhlu 50-60° rourkovitě dmychací průduchy / $\varnothing$ 19 mm/, s červenohnědým ožehnutým písčitém výmazem. Nístěj měla v zadní části značně vyklenutý strop, takže zde vznikla poměrně prostorná dutina, fungující jako místo pro nahřívání taveniny. Výška dutiny se pohybovala kolem 40 cm. Uvnitř byly pece vyplněny škvárovitou černou zemí s hrudkami houbovitého železa¹. Stěny pecí byly propáleny do hloubky 17-18 cm a na řezu se daly pozorovat následující barevné odstíny; úplně na povrchu byla spráš narůžovělá, pak přecházela do stále intenzivnější červené a nakonec nabíhala do šedo- a zelenomodrých odstínů. Na stropech nístějí, kde žár byl nejprudší se spráš tavela, jak nasvědčovaly

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1980

Vydává: Archeologický ústav ČSAV v Brně, sady Osvobození 17/19
Odpovědný redaktor: akademik Josef Poulík
Redaktoři: Dr. A. Medunová, Dr. J. Meduna, Dr. J. Říhový
Překlady: Dr. R. Tichý, E. Tichá
Kresby: A. Malinková
Na titulním listě: stříbrná mince z mladohradištního hrobu v Mušově
Tisk: Moravské tiskařské závody, n.p. Olomouc, závod Gottwaldov, provoz 34 - Kyjov
Evidenční číslo: ÚVTEI - 73332
Vydáno jako rukopis: 450 kusů - neprodejně